

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Багрія Володимира Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 47 Конституції України, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР, частини другої статті 48, статті 49 Закону України “Про власність”

м. К и ї в
26 березня 2002 року
№ 19-у/2002

Справа № 2-22/2002

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича - головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича – суддя-доповідач,
Євграфова Павла Борисовича,
Іваценка Володимира Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Багрія Володимира Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 47 Конституції України, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР, частини другої статті 48, статті 49 Закону України “Про власність”.

Заслухавши суддю-доповідача Вознюка В.Д. та розглянувши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Багрій Володимир Іванович (представник інтересів громадян Костюченко Олени Никонівни та Прохоренка В'ячеслава Валерійовича за довіреністю) звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень частини третьої статті 47 Конституції України, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР, частини другої статті 48, статті 49 Закону України "Про власність".

Необхідність офіційного тлумачення суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує неоднозначним застосуванням судами загальної юрисдикції положень зазначених статей Конституції України, Житлового кодексу Української РСР, Закону України "Про власність" під час розгляду цивільних справ про усунення перешкод у користуванні жилим приміщенням та про виселення з відчуженої квартири, яка належала громадянину на праві приватної власності, що, на думку автора звернення, призвело до порушення конституційних прав на житло громадян Костюченко О.Н. і Прохоренка В.В.

2. Як вбачається з матеріалів справи, 5 лютого 1998 року Прохоренко В.В. під заставу спірної квартири (яку він придбав у своєї бабусі Костюченко О.Н. за договором купівлі-продажу від 1 листопада 1996 року) отримав кредит, який не зміг повернути. Це призвело до того, що 1 грудня 1999 року квартиру у встановленому законом порядку було продано з публічних торгів громадянину Шкільному Артему Володимировичу. Оскільки Костюченко О.Н. і Прохоренко В.В. відмовилися добровільно звільнити житло, Шкільний А.В. звернувся до Радянського районного суду міста Києва з позовом про їх виселення, вимагаючи усунення порушень його права власності. Рішенням цього суду від 12 грудня 2000 року позов було задоволено.

Оспорюючи рішення Радянського районного суду, громадянин Прохоренко В.В. звернувся до заступника голови Київського міського суду з проханням внести протест на зазначене рішення, в чому йому було відмовлено.

Судова палата з цивільних справ Верховного Суду України своєю ухвалою від 20 вересня 2001 року відхилила внесений заступником Голови Верховного Суду України протест про скасування рішення Радянського районного суду м. Києва і залишила його без змін.

3. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних подань та звернень своєю Ухвалою від 14 березня 2002 року відмовила у відкритті конституційного провадження у

справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “ Про Конституційний Суд України”.

4. Згідно зі статтею 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції та законів України є наявність неоднозначного застосування їх положень судами України чи іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

В матеріалах конституційного звернення фактів неоднозначного застосування положень частини третьої статті 47 Конституції України, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР, частини другої статті 48, статті 49 Закону України “Про власність” судами загальної юрисдикції не наведено, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі.

Посилання суб’єкта конституційного звернення на публікації судової практики загальних судів України та відповідні правові позиції Верховного Суду України щодо застосування положень статей 48, 49 Закону України “Про власність”, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР судами загальної юрисдикції у вирішенні подібних цивільних справ про виселення членів сім’ї колишнього власника відчуженої квартири не можна розглядати як неоднозначне застосування вказаних положень, оскільки такі спори розглядались виходячи з конкретних житлових правовідносин.

Викладене дає підстави стверджувати, що порушене громадянином Багрієм В.І. питання потребує з’ясування фактичних обставин по справі Костюченко О.Н. і Прохоренка В.В., що є компетенцією судів загальної юрисдикції.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Багрія Володимира Івановича щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 47 Конституції України, частини третьої статті 9, статті 157 Житлового кодексу Української РСР, частини другої статті 48, статті 49 Закону України “Про власність” на підставі пункту 2 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим

Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ